

Marsja werd uitgesloten door haar geloofsgemeenschap

'IK HEB ME

HEEL EENZAAM GEVOELD, MAAR OOK VEEL GELEERD'

Marsja (40) is nog geen jaar geleden voor het eerst moeder geworden. Ze zou haar geluk heel graag willen delen, maar haar familie en haar vroegere vrienden willen niets meer met haar te maken hebben. Vijftien jaar geleden brak Marsja de regels van haar geloofsgemeenschap en dat had ingrijpende gevolgen voor de rest van haar leven.

Tekst: Joke Heikens - Foto: iStock

Ik ben vanaf mijn geboorte opgegroeid in een streng christelijke omgeving. Toen ik elf jaar was, gingen mijn ouders uit elkaar, omdat mijn moeder een affaire had met de beste vriend van mijn vader. Die man zat bij dezelfde geloofsgemeenschap als wij. We gingen altijd samen met hem, zijn vrouw en kinderen en andere gezinnen uit de gemeenschap op vakantie. Mijn vader was vrachtwagenchauffeur en daarom was hij veel van huis. Mijn moeder had aandacht nodig en achteraf gezien is het heel begrijpelijk dat ze die bij een andere man ging zoeken. Maar mijn vader kwam erachter en kon het niet accepteren, hij ging bij haar weg. Mijn moeder werd vervolgens uitgesloten door de gemeenschap, want vreemdgaan was natuurlijk tegen de regels van God.

Mijn moeder trouwde echter met die andere man en leefde daarna weer volgens de regels van de gemeenschap. Toen was ze vreemd genoeg weer welkom. Ook haar nieuwe man was weer welkom, hoewel hij dus ook gescheiden was en vreemd was gegaan. Mijn vader kon hier niet mee omgaan en daarom haalde hij ons niet meer op voor de bezoeken. Hij ►

betaalde de alimentatie ook erg onregelmatig en uiteindelijk kregen we niets meer. Dat wist ik omdat het geld normaal gesproken op onze eigen rekeningen binnenkwam, omdat dat geld was voor ons als kinderen, daar mocht onze moeder niet aankomen. Op een gegeven moment zag

erg gestimuleerd om me te laten dopen. Daarmee sloot je je definitief aan bij de kerk. Ik moest het goede voorbeeld geven aan mijn broertje en zusjes, zo zeiden de ouderlingen en andere mensen. Dus liet ik me dopen, voor mijn gevoel onder grote druk. Als je veertien bent,

jong en na een vrij korte verkering. Wij dus ook. Maar toen we eenmaal getrouwd waren, toonde mijn man zijn ware aard. Hij was heel overheersend en dwingend en bovendien agressief. Toen hij me een keer echt had geslagen, wilde ik meteen bij hem weg. Ik wilde scheiden, maar hij liet me niet gaan. Op een dag vertrok ik toch en schulde ik bij een buurman. Mijn man zei: 'Jij wilt niet scheiden, je wilt alleen maar aandacht.' Dat was de druppel voor mij. Ik nam een advocaat in de arm en vroeg de scheiding aan. Binnen een week hingen de ouderlingen van onze gemeenschap aan de telefoon om te vragen wat er toch allemaal aan de hand was. Ik had toen kunnen vertellen hoe agressief en narcistisch mijn man was, maar het was duidelijk dat een van ons tweeën de kerk zou moeten verlaten en dat moest ik dan maar zijn. Ik was er toch al helemaal klaar mee."

'Ik heb een andere waarheid ontdekt: liefde sluit niet uit, liefde is juist allesomvattend'

ik mijn vader helemaal niet meer. Negen jaar lang heb ik hem helemaal niet gesproken en ook nu verloopt het contact nog erg moeizaam."

Doop

"Nadat mijn ouders gescheiden waren, gingen wij kinderen bij onze moeder en haar nieuwe man wonen. Mijn stiefvader bleek een stuk strenger te zijn dan mijn eigen vader en dat was heel lastig. Zijn dochter was altijd mijn beste vriendin geweest, maar die vriendschap was nu voorbij: ze vond dat ik haar vader had 'ingepikt'. Dat mijn moeder dat gedaan had en dat ik daar niet verantwoordelijk voor was, wilde ze gewoon niet inzien. Behalve mijn vader raakte ik dus ook mijn beste vriendin kwijt. Bovendien besloten mijn moeder en haar man naar Hoorn te verhuizen. Wij moesten mee. Rond mijn veertiende werd ik vanuit de gemeenschap

ben je ook nog veel te jong voor zo'n enorme stap en zo'n belangrijke keuze. Maar toch deed ik het.

In Hoorn vond ik mijn plekje op de MDGO Mode en Kleding. Ik kreeg net weer nieuwe vrienden, toen mijn stiefvader voor zijn werk overgeplaatst werd en we naar Veghel verhuisden. Daar moesten we weer opnieuw beginnen."

Huwelijk

"Via de gemeenschap daar leerde ik mijn latere echtgenoot – inmiddels mijn ex – kennen. Hij durfde tegen mijn ouders in te gaan en dat bewonderde ik in hem. Hij vond dat mijn stiefvader veel te streng was en dat liet hij weten ook. Ik zag de kans om uit huis te gaan en die kans greep ik. Seks voor het huwelijk is in de geloofsgemeenschap niet toegestaan, daarom trouwt iedereen binnen de gemeenschap nogal

Straf

"Ik was vijftientig toen ik bij mijn man wegging. Vervolgens werd ik verliefd op een man van buiten onze gemeenschap. Het aangaan van een relatie buiten de kerk is streng verboden en daarom werd ik uitgesloten. Dat was zowel een straf als een drukmiddel om terug te keren.

Mijn familie en vrienden – alle mensen die ik van vroeger kende – mochten geen contact meer met mij hebben. Daar moest ik maar mee leren omgaan. Dat gaf me echt een flinke klap, ik voelde me heel erg afgewezen. Het leek wel alsof ik geen bestaansrecht meer had: ik mocht gewoon

niet meer bestaan, er niet meer zijn!

Omdat ik me als veertienjarige, min of meer gedwongen, had laten dopen en me daarmee definitief bij de kerk had aangesloten, mocht ik nu geen contact meer hebben met mijn familie en alle andere mensen die ik van kleins af aan kende. Dat kon toch niet waar zijn? Als ik me destijds niet had laten dopen, was er geen probleem geweest. Dan had ik gewoon contact kunnen hebben met mijn familie. Die ene keuze die ik had 'moeten' maken, heeft invloed gehad op de rest van mijn leven. Ik kan gewoon niet geloven dat kinderen tot zoiets onherstelbaars gepusht

er dan toch voorwaarden aan vast, en heel strikte ook."

Vragen

"Ik moest verder met mijn leven. Dan maar zonder familie en vrienden. Ik begon alsnog aan een hbo-opleiding, maakte die af en ging daarna aan het werk. Ik werkte keihard, tot ik op mijn vijfendertigste een burn-out kreeg. Ik kwam mezelf en mijn twijfels keihard tegen. Ik keek opnieuw naar de normen en waarden die ik als kind had meegekregen. Klopten die overtuigingen eigenlijk wel? Was die 'waarheid' ook echt de waarheid? Als mijn overtuigingen niet klopten

perfect en uniek. Ik geloof nu heel sterk dat het goddelijke in ons allemaal zit, omdat we naar Zijn evenbeeld gemaakt zijn, zoals in de Bijbel staat. Ik heb me heel erg eenzaam gevoeld, maar in die periode heb ik ook veel geleerd. Als jij niet gelooft in jezelf, wie dan wel? Heel lang schaamde ik me ook voor dit verhaal, maar nu wil ik ermee naar buiten komen. Uiteindelijk snapte ik wel dat het niet mijn schuld is. Ik heb niet gekozen voor die strenge geloofsgemeenschap, dat hebben mijn ouders gedaan. Het was ook hun keuze om daarbij te blijven. Dat ligt niet aan mij."

Zoontje

"Elf maanden geleden kreeg ik een zoontje. Ik dacht dat ik een serieuze relatie had, maar de vader liet me in de steek toen ik zwanger bleek te zijn. Ook zijn familie wil er niets mee te maken hebben. Van mijn eigen familie hoor ik ook niets, omdat ik niet meer bij de gemeenschap hoor. Alleen mijn vader en mijn oma zijn een keer komen kijken. Dit maakt me erg verdrietig. Ik weet dat mijn moeder nog steeds wacht tot ik tot bezinning kom en spijt betuig, zodat ik weer terug kan komen bij de gemeenschap. Dat zal ik echter nooit doen. Ik kan me niet voorstellen dat je niets meer met je eigen kind te maken wilt hebben. Echt niet. Zeker nu ik zelf een zoontje heb, begrijp ik dat helemaal niet meer. Hoe kan een geloof zo harteloos zijn dat het ouders van hun kinderen vervreemdt? God is liefde, zeggen ze. Maar dit is geen liefde. En zeker geen onvoorwaardelijke liefde. Dat is *mijn* geloof." ■

'Heel lang schaamde ik me voor mijn verhaal, maar nu wil ik ermee naar buiten komen'

worden. Het heeft hoe dan ook invloed op de rest van je leven. Ook als je de keuze maakt om bij de kerk te blijven, want dat is dan natuurlijk ook bijna geen vrije keuze meer. Toen ik werd uitgesloten door de gemeenschap, had ik opeens alle vrijheid. Ik kon op stap gaan en mezelf opnieuw uitvinden. De gemeenschap zei me niets meer. Als een God onvoorwaardelijk liefhad, maar wel een volgeling liet vallen als die buiten de regels stapte – wat hield die onvoorwaardelijke liefde dan eigenlijk in? Blijkbaar zaten

met de werkelijkheid, wat was dan wél de waarheid? Hoe kon ik de overtuigingen die mij aangeleerd waren en die mij belemmerden, omzetten in andere overtuigingen die me verder hielpen in het leven? Inmiddels heb ik ontdekt dat er een andere waarheid is dan de 'waarheid' die ik van huis uit heb meegekregen. Ik geloof nu dat alles energie is en dat liefde onvoorwaardelijk is. Daarom zou ik ook nooit meer kunnen terugkeren in de gemeenschap. Liefde sluit niet uit, liefde is juist allesomvattend. Iedereen is